

Sygn. akt I KK 99/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Aleksandra Głazowska

przy udziale Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej lek. wet. R.M. w sprawie **J.S.**

obwinionego z art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 listopada 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od orzeczenia Krajowego Sądu Lekarsko - Weterynaryjnego w W.

z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt KILW (...),

utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu (...) Izby Lekarsko - Weterynaryjnej w W.

z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt SWIL-W (...),

1. uchyla zaskarżone orzeczenie, a także utrzymane nim w mocy orzeczenie Sądu (...) Izby Lekarsko - Weterynaryjnej w W. z dnia 11 grudnia 2020 r. sygn. akt SWIL-W (...) i uniewinnia obwinionego J.S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, a wydatkami postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej obwinionego J.S. obciąża odpowiednio (...) Izbę

Lekarsko - Weterynaryjną w W. oraz Krajową Izbę Lekarsko - Weterynaryjną w W.;

2. zarządza zwrot opłaty od kasacji w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych uiszczonej przez obwinionego J.S..

UZASADNIENIE

Lek. wet. J.S. obwiniony został o „*naruszenie zawodowej normy etycznej zawartej w art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii (dalej w tekście uzasadnienia powoływanego jako KELW – uwaga SN) poprzez zamieszczenie w programie telewizyjnym z cyklu ” [...]”, wyemitowanym na antenie T. w dniu 29 lipca 2018 r. logo zawierającego nazwę zakładu leczniczego dla zwierząt „Klinika Weterynaryjna L.”, co stanowi naruszenie przepisów § 2 i § 4 uchwały nr (...)1 Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 12 grudnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o zakresie i rodzajach świadczonych usług weterynaryjnych, godzinach otwarcia oraz adresie zakładu leczniczego dla zwierząt*”.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt SWIL-W (...), Sąd Warszawskiej Izby Lekarsko – Weterynaryjnej w W. uznał obwinionego za winnego „*naruszenia zawodowej normy etycznej zawartej w art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii tj. przepisów uchwały nr (...)1 Krajowej Rady Lekarsko - Weterynaryjnej z dnia 12 grudnia 2008 r. poprzez zamieszczenie w programie telewizyjnym z cyklu ” [...]”, logo zawierającego nazwę zakładu leczniczego dla zwierząt „Klinika Weterynaryjna L.” i za to wymierzył mu karę upomnienia*”.

Odwołanie od powołanego wyżej orzeczenia wniósł obrońca obwinionego. Zarzucił w nim:

1. w oparciu treść o art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:
1. art. 7 k.p.k. i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 29 lipca 1993 r. w sprawie postępowania dotyczącego odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii (Dz. U. 1993.79.371 – dalej w tekście powoływanego jako „rozporządzenie”) poprzez brak przeprowadzenia rzetelnego postępowania dowodowego, wbrew

- wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji dokonanie całkowicie dowolnej a nie swobodnej oceny stanu faktycznego, co doprowadziło do licznych błędów w ustaleniach faktycznych;
2. art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i § 2 ust. 2 rozporządzenia poprzez bezpodstawną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez obwinionego, które korespondowały i wzajemnie uzupełniały się z treścią dokumentów zebranych w sprawie;
 3. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i § 37 ust. 1 rozporządzenia polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia co do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy wskazanych przez obwinionego w jego wyjaśnieniach wciągniętych do protokołu rozprawy w dniu 20 lutego 2020 r., które zostały opisane w zarzucie z pkt. I ppkt 2 (według numeracji przyjętej w niniejszym uzasadnieniu), a także dokonując ustaleń w zakresie stanu faktycznego poprzez ogólne, zbiorcze wymienienie wszystkich dowodów i brak wskazania, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także niewyjaśnieniu podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, co skutkuje brakiem możliwości przeprowadzenia jego kontroli instancyjnej;
 4. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i § 40 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia polegająca na niedokładnym określeniu przypisanego obwinionemu przewinienia, zarówno w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, tj. przypisanie obwinionemu „(...) *naruszenia zawodowej normy etycznej zawartej w art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii tj. przepisów uchwały nr [...]1 Krajowej Rady Lekarsko -Weterynaryjnej z dnia 12 grudnia 2008 r. poprzez zamieszczenie w programie telewizyjnym z cyklu ” [...]”, logo zawierającego nazwę zakładu leczniczego dla zwierząt „Klinika Weterynaryjna L. (...)”*”, podczas gdy taki opis i kwalifikacja prawna nie pozwala na zrekonstruowanie znamion przewinienia dyscyplinarnego, którego dopuścić się miał obwiniony, a w konsekwencji uniemożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia;
 5. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. polegającą na wydaniu wobec obwinionego orzeczenia skazującego, podczas gdy wobec opisu i

kwalifikacji prawnej czynu, Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego powinien był wydać orzeczenie uniewinniające, mając na względzie brak skonkretyzowania znamion przewinienia dyscyplinarnego i ich wypełnienia przez obwinionego;

6. w oparciu o treść art. 438 pkt 1 k.p.k., obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu:

- art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii poprzez dokonanie jego błędnej wykładni, a w konsekwencji wadliwego zastosowania, polegającej na przyjęciu, że ten przepis, o charakterze blankietowym, może stanowić samodzielna podstawę przypisania odpowiedzialności zawodowej, podczas gdy tak jak w przypadku każdej odpowiedzialności represyjnej, taka podstawa musi być oparta w przepisie rangi ustawowej, a jedynie ewentualnie uzupełniona o przepisy podustawowe albo zawarte w uchwałach organów korporacyjnych;

7. w oparciu o treść art. 438 pkt 1a k.p.k., obrazę prawa materialnego:

- art. 29 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (t.j. Dz. U. 2019.24) i przepisów uchwały nr (...)1 Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 12 grudnia 2008 r., poprzez dokonanie ich błędnej wykładni polegającej na przyjęciu, iż zamieszczenie znaku towarowego używanego przez zakład leczniczy dla zwierząt w napisach końcowych programu telewizyjnego, stanowi niedozwoloną formę reklamy w rozumieniu powyższych przepisów, podczas gdy w aktualnym stanie prawnym, państwa członkowskie Unii Europejskiej nie mogą ustanawiać całkowitych zakazów dotyczących informacji o charakterze reklamowym dostarczanych przez zawody regulowane, co wynika z art. 24 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.Urz.UE.L Nr 376, str. 36) i przez co należy rozumieć również całkowite zakazy wykorzystywania jednej lub kilku form informacji handlowej lub wykorzystywanie niektórych środków przekazu informacji handlowych dotyczących usługodawcy lub jego działalności.

W oparciu o te zarzuty autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie obwinionego.

Po rozpoznaniu powołanego wyżej odwołania Krajowy Sąd Lekarsko – Weterynaryjny w W. orzeczeniem z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt KILW(...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu W. Izby Lekarsko – Weterynaryjnej z dnia 11 grudnia 2020 r. wydane w sprawie o sygn. akt SWIL-W (...).

Orzeczenie Sądu odwoławczego zaskarżył w całości nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia obrońca lek. wet. J.S.. We wniesionej kasacji zarzucił: I. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych (t.j. Dz. U. 2019.1140 – dalej w tekście „ust. lek. wet.”), w zakresie, w jakim Sąd odwoławczy nie dokonał należytego rozpoznania i ustosunkowania się do zarzutów odwołania dotyczących uchybień w zakresie postępowania dowodowego, polegających na naruszeniu art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i § 2 ust. 2 oraz § 37 ust. 1 rozporządzenia i wydał swoje orzeczenie w oparciu o całkowicie dowolną a nie swobodną ocenę dowodów oraz w braku wątpliwości, które powinien był podjąć podtrzymując, że:
 1. obwiniony zawarł z T. S.A. z siedzibą w W. reprezentowaną przez R.K. oraz A.R. umowę o treści podanej w projekcie umowy z dnia 5 czerwca 2018 r. (k. 5 - 8 akt sprawy);
 2. w programie telewizyjnym z cyklu „[...]” wyemitowanym 29 lipca 2018 r., zamieszczono *logo zawierające nazwę zakładu leczniczego dla zwierząt „Klinika Weterynaryjna L.”*.
3. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ust. lek. wet., poprzez przeprowadzenie powierzchownej kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu I instancji polegającej na ogólnikowym i nienależytym rozpoznaniu zarzutu podniesionego w odwołaniu obrońcy, który dotyczył naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i § 40 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia w

postaci niedokładnego określenia przypisanego obwinionemu przewinienia, zarówno w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, tj. przypisanie obwinionemu „(...) *naruszenia zawodowej normy etycznej zawartej w art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii tj. przepisów uchwały nr (...)1 Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 12 grudnia 2008 r. poprzez zamieszczenie w programie telewizyjnym z cyklu „[...] logo zawierającego nazwę zakładu leczniczego dla zwierząt „Klinika Weterynaryjna L. (...)”* (pkt 1 części dyspozytywnej orzeczenia Sądu I instancji), podczas gdy taki opis i kwalifikacja prawna nie pozwala na zrekonstruowanie znamion przewinienia zawodowego determinującego odpowiedzialność zawodową;

4. art. 17 § 1 pkt 2 w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z 458 k.p.k. oraz art. 62 ust. 1 pkt 1 ust. lek. wet. i § 51 ust. 1 rozporządzenia polegające na wydaniu wobec Obwinionego orzeczenia utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu I instancji, podczas gdy wobec przyjętego opisu i kwalifikacji prawnej czynu, Sąd odwoławczy po należyтым dokonaniu kontroli zarzutów podniesionych w odwołaniu obrońcy, powinien był wydać orzeczenie uniewinniające, mając na względzie brak skonkretyzowania znamion przewinienia dyscyplinarnego i ich wypełnienia przez obwinionego;

II. rażąco naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj:

5. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli odwoławczej w zakresie podniesionego w odwołaniu naruszenia wskazanego przepisu prawa materialnego i podzielenie jego błędnej wykładni przyjętej przez Sąd I instancji, a w konsekwencji wadliwego zastosowania, polegające na przyjęciu, że ten przepis, o charakterze blankietowym, może stanowić samodzielną podstawę przypisania odpowiedzialności zawodowej, podczas gdy tak jak w przypadku każdej odpowiedzialności represyjnej, taka podstawa musi być oparta w przepisie rangi ustawowej, a jedynie ewentualnie uzupełniona o przepisy podustawowe albo zawarte w uchwałach organów korporacyjnych;

6. art. 29 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (tj. Dz.U. 2019.24 – dalej w tekście ust. o zakł. lecz. zwierz.) i przepisów uchwały nr (...)1 Krajowej Rady Lekarsko- Weterynaryjnej z dnia 12 grudnia 2008 r., w szczególności § 2, 3 i 4 tej uchwały, poprzez dokonanie ich błędnej wykładni polegającej na przyjęciu, iż zamieszczenie znaku towarowego/logo używanego przez lekarza weterynarii prowadzącego zakład leczniczy dla zwierząt, zawierającego fragment nazwy tego zakładu, w napisach końcowych programu telewizyjnego, stanowi niedozwoloną formę informacji przekazywanych przez osobę wykonującą zawód regulowany lekarza weterynarii, podczas gdy w aktualnym stanie prawnym, państwa członkowskie Unii Europejskiej nie mogą ustanawiać całkowitych zakazów dotyczących informacji o charakterze reklamowym dostarczanych przez zawody regulowane, co wynika z art. 24 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.Urz.U.E.L Nr 376, str. 36), przez co należy rozumieć również całkowite zakazy wykorzystywania jednej lub kilku form informacji handlowej lub wykorzystywanie niektórych środków przekazu informacji handlowych dotyczących usługodawcy lub jego działalności.

W oparciu o te zarzuty obrońca J.S. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego, wobec oczywistej niesłuszności zaskarżonego orzeczenia.

Nadto w kasacji, skarżący wniósł o rozważenie skierowania na podstawie art. 267 a Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej z dnia 25 marca 1957 r. (Dz. U. z 2004 r., Nr 90, poz. 864) do rozstrzygnięcia Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu pytania prejudycjalnego:

„Czy art. 24 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, zakazuje państwom członkowskim ustanawiania takich przepisów dotyczących zasad wykonywania zawodu lekarza weterynarii, które upoważniają organy samorządu zawodowego, do wydania w ich oparciu przepisów wewnętrznych obowiązujących lekarzy weterynarii, zgodnie z którymi mogą oni przekazywać

informacje handlowe, zwłaszcza o nazwie prowadzonego przez nich zakładu leczniczego dla zwierząt, w tym w formie znaku towarowego, tylko w niektórych środkach przekazu, tak jak np. tylko na stronach internetowych, nie zaś w programach telewizyjnych i ustanowienie takiego zakazu nie zostanie uznane za zakaz o charakterze generalnym w odniesieniu do określonych praktyk handlowych ?”,

oraz o zasądzenie kosztów postępowania za wszystkie instancje, w tym kosztów obrony z wyboru według norm przepisanych.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zasadny jest podniesiony w kasacji obrońcy J.S. zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 ust. lek. wet., w którym trafnie wskazano na nierzetelne rozpoznanie przez Sąd korporacyjny drugiej instancji podniesionego w odwołaniu zarzutu obrazy przez sąd *meriti* art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. § 40 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia (pkt I ppkt 2 kasacji – według numeracji przyjętej na potrzeby tego uzasadnienia) oraz powiązanego z nim zarzutu z pkt II ppkt 4 kasacji (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarzy Weterynarii). Ponieważ uwzględnienie wskazanych wyżej zarzutów było wystarczające do wydania orzeczenia kasacyjnego, Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji do tych właśnie zarzutów (art. 436 k.p.k.), gdyż rozpoznanie pozostałych – wobec treści wydanego orzeczenia – stało się bezprzedmiotowe.

Regulacja prawna wynikająca z treści art. 433 § 2 k.p.k. nakazuje sądowi *ad quem* rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty apelacji (odwołania). Natomiast unormowanie art. 457 § 3 k.p.k. obliguje, by w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego znalazły się argumenty wskazujące na to, czym kierował się sąd wydając rozstrzygnięcie. To bowiem właśnie treść uzasadnienia zezwala na ocenę prawidłowości dokonanej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Zrealizowanie obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku

odwoławczym, lecz także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź też za bezzasadne. Do naruszenia tych przepisów może dojść nie tylko wtedy, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji, lecz również wtedy, gdy analizuje je w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2021 r., III KK 424/20).

Tego rodzaju uchybienia dopuścił się Krajowy Sąd Lekarsko – Weterynaryjny (dalej w tekście „KSL-W”) rozpoznając podniesione w odwołaniu obwinionego – sporządzonym przez jego obrońcę – zarzuty z pkt I ppkt 4 oraz pośrednio z pkt II apelacji.

W obu wskazanych zarzutach skarżący zakwestionował zarówno opis czynu przypisanego w orzeczeniu Sądu pierwszej instancji, który w jego ocenie nie spełniał wymogów określoności deliktu zawodowego obwinionego lekarza weterynarii, a jednocześnie nie wskazywał na przepis o randze ustawowej, stanowiący podstawę normatywną do pociągnięcia J.S. do odpowiedzialności zawodowej.

W odpowiedzi na te zarzuty Sąd odwoławczy stwierdził, że z sentencji oraz uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, iż obwiniony uznany został za winnego naruszenia normy etycznej zawartej w art. 5 ust. 1 KELW, bowiem podając odpłatnie do publicznej informacji w audycji telewizyjnej nazwę należącego do niego i przez niego kierowanego zakładu leczniczego dla zwierząt, przekroczył ściśle określone granice podawania publicznie takich informacji, zakreślonych w § 2 i 4 uchwały nr [...]2 z dnia 12 grudnia 2008 r. Krajowej Rady Lekarsko Weterynaryjnej w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej informacji wiadomości o zakresie i rodzaju świadczonych usług weterynaryjnych. Jak to wywiódł sąd *ad quem* powołana uchwała została podjęta na podstawie ustawowej delegacji zawartej w art. 29 ust. 2 ust. o zakł. lecz. zwierz., a w jej § 2 i 4 szczegółowo określono warunki podawania do publicznej wiadomości informacji o

zakładzie leczniczym dla zwierząt i wśród tam wymienionych brak możliwości zamieszczania takich informacji lub wybranych ich fragmentów w programach telewizyjnych.

Rzecz w tym, że wskazane wyżej okoliczności wcale nie wynikają z uzasadnienia sporządzonego przez Sąd (...) Izby Lekarsko Weterynaryjnej, a już na pewno nie zostały zawarte w części dyspozytywnej poddanego kontroli instancyjnej orzeczenia sądu *meriti*. Opis czynu, za który wymierzono obwinionemu lekarzowi weterynarii karę upomnienia, nie tylko nie wskazuje, kiedy przypisane mu uchybienie zostało popełnione, lecz przede wszystkim nie określono w nim za jakie zachowanie, odniesione do konkretnych zasad postępowania obowiązujących w ramach korporacji, ponosi winę i zostanie skazany. W § 2 i 4 powołanej wyżej uchwały nr [...]1 przewidziano co może zawierać informacja publiczna dotycząca zakładów leczniczych dla zwierząt oraz gdzie i w jakiej formie może zostać zamieszczona, wszelako powyższe nie znalazło swojego odzwierciedlenia w części dyspozytywnej orzeczenia sądu *a quo* i to pomimo tego, że takie dookreślenie umieszczone zostało w komparycji zawierającej opis czynu zarzucanego. Dziwi to, tym bardziej, że już w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2020 r., I KK 40/90, wydanego na kanwie rozstrzygnięć zapadłych przed sądami korporacyjnymi rozstrzygającymi o odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii, którym uchylono zarówno wyrok KSL-W, jak i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Izby Lekarsko – Weterynaryjnej, wyrażono kategoryczny pogląd, zgodnie z którym „także w orzeczeniach organów korporacyjnych rozstrzygających o odpowiedzialności zawodowej osób podlegających takiemu orzecznictwu, już z samej treści orzeczenia musi wynikać jednoznacznie, kto i za jakie zachowanie, umiejscowione w czasie i przestrzeni oraz odniesione do zasad postępowania obowiązujących w ramach korporacji - ponosi winę, zostaje skazany i jaką wymierzono mu karę”. Trafnie w wyroku tym Sąd Najwyższy podkreślił, że niewątpliwie zakres wymagań kierowanych do sądu lekarsko-weterynaryjnego jest stosunkowo uproszczony w porównaniu z wymaganiami, jakie ustawa karno-procesowa formułuje pod adresem sądów orzekających w procesach karnych (por. art. 413 § 1 i 2 k.p.k.) zauważając, że mniejsze rygory procesowe formułowane w odniesieniu do sądów korporacyjnych orzekających w kwestii odpowiedzialności

zawodowej, są uzasadnione mniejszym przygotowaniem składów orzekających w tych sądach. Nie oznacza to jednak, że na gruncie wewnątrz korporacyjnej odpowiedzialności zawodowej takie rygory w ogóle nie istnieją. Sąd Najwyższy podkreślił bowiem, że aprobata wyrażona wobec poglądu o mniejszym sformalizowaniu postępowania dyscyplinarnego prowadzonego w tym przedmiocie nie oznacza, iż akceptowalny jest również brak przestrzegania zupełnie podstawowych obowiązków adresowanych do składów orzekających w sądach rozstrzygających o odpowiedzialności zawodowej członków określonej korporacji, które to obowiązki zostały jednoznacznie sformułowane aktach prawnych normujących ustrój i zasady działania tych sądów.

Jak już wspomniano wyżej, opis czynu, za który ukarano J.S., nie zawiera wskazania konkretnych regulacji prawnych, które miały zostać naruszone jego postępowaniem. Co więcej, wbrew wywodom KSL-W, takiego dookreślenia nie zawiera również uzasadnienie orzeczenia sądu *meriti*. Przypomnieć zresztą należy, że nawet w wypadku zamieszczenia określonych rozważań w tym zakresie w pisemnych motywach orzeczenia nie mogłoby to zmienić oceny, że poddane kontroli instancyjnej orzeczenie nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Zasadnie wskazuje się wszak w orzecznictwie, że wyrok skazujący zgodnie z tym przepisem powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Opis czynu przypisanego winien być jednoznaczny, nie dający możliwości różnych jego interpretacji i winien być zawarty w sentencji wyroku, a nie w uzasadnieniu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2018 r., V KK 286/17). Podobnie wymogi te sformułowane zostały w § 40 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia regulującego postępowanie dotyczące odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii.

W niniejszej sprawie, jak to zauważono wyżej, do dokładnego określenia przez sąd *meriti* przewinienia zawodowego przypisanego obwinionemu nie doszło, a uchybienie to, pomimo podniesionego w tym zakresie w odwołaniu obrońcy zarzutu, zostało przez Sąd odwoławczy, z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k., zaakceptowane.

Słusznie – w kontekście naruszenia powołanego wyżej przepisu procedury karnej, a to w odniesieniu do opisu czynu, ale też w związku z naruszeniem prawa

materialnego związanego z kwalifikacją prawną przypisanego J.S. przewinienia zawodowego oraz postąpienia w tym przedmiocie Sądu odwoławczego – orzeczenie tego Sądu poddane zostało krytyce kasacyjnej (pkt II pkt 4 kasacji). Ma racje obrońca, że w orzeczeniu Sądu pierwszej instancji podstawą tej odpowiedzialności uczyniono art. 5 ust. 1 KELW.

Tymczasem, jak to wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawę przypisania członkom samorządów korporacyjnych odpowiedzialności czy to dyscyplinarnej, czy to zawodowej, a więc odpowiedzialności o charakterze represyjnym, musi stanowić przepis rangi ustawowej (zob. wyroki: z dnia 23 stycznia 2008 r., SNO 89/07, OSNKW 2008, z. 5, poz. 37; z dnia 29 października 2009 r., SDI 22/09, OSN-SD 2009, poz. 132; z dnia 15 lipca 2010 r., SDI 12/10). Na taką podstawę ustawową, którą w wypadku odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii stanowi przepis art. 45 ust. o zaw. lek. wet., orzeczenie Sądu (...) Izby Lekarsko – Weterynaryjnej w W. wydane w tej sprawie nie wskazuje, natomiast KSL-W, w odpowiedzi na dotyczący tej kwestii zarzut odwoławczy, ograniczył się do krótkiej wzmianki na stronie 10 uzasadnienia swojego orzeczenia, nie nadając wskazanemu uchybieniu odpowiedniej rangi, a tym samym akceptując błąd popełniony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Takie postąpienie nie mogło zyskać akceptacji Sądu Najwyższego m.in. i z tego powodu, że miejscem do dokonania tego rodzaju ustaleń oraz będących tego następstwem rozstrzygnięć jest część dyspozytywna orzeczenia (wyroku), a nie jego pisemne motywy, o czym była już wyżej mowa w tym uzasadnieniu. Podsumowując tę część wyводу stwierdzić więc należy, że materialnoprawną podstawę odpowiedzialności zawodowej lekarza weterynarii stanowi art. 45 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko – weterynaryjnych, a uregulowania zawarte w Kodeksie Etyki Lekarza Weterynarii oraz innych uchwałach Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, stanowią wyłącznie jej skonkretyzowanie, które powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie w opisie czynu, nie stanowią natomiast samoistnej materialnoprawnej podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, bądź zawodowej, będącej odpowiedzialnością o charakterze represyjnym.

Wskazane wyżej uchybienia, popełnione w orzeczeniu Sądu pierwszej instancji, a następnie powielone w orzeczeniu Sądu odwoławczego poprzez ich zaakceptowanie, musiały skutkować uchyleniem obu orzeczeń i uniewinnieniem obwinionego J.S. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Oczywiście jest bowiem, że zdekompletowanie ustawowych znamion czynu, stanowiącego uchybienie zawodowe, z uwagi na uwarunkowania procesowe niniejszej sprawy, nie może zostać już konwalidowane. Bezspornym jest przecież, że wnoszone w tej sprawie środki odwoławcze - zarówno zwykły jak i nadzwyczajny - wywiedzione zostały wyłącznie na korzyść obwinionego. Nie istnieje w związku z tym możliwość dokonania w tym przedmiocie nowych ustaleń i to na niekorzyść przez sąd *meriti*, ponieważ stał temu na przeszkodzie w toku kontroli instancyjnej, jak i stoi obecnie na etapie postępowania kasacyjnego, pośredni zakaz *reformationis in peius* określony w art. 443 k.p.k.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych powyżej rozważań, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Konsekwencją wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia było również obciążenie wydatkami za postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej J.S. odpowiednio (...) Izby Lekarsko – Weterynaryjnej w W. i Krajowej Izby Lekarsko – Weterynaryjnej w W. oraz zwrot obwinionemu uiszczonej przez niego opłaty od kasacji w kwocie 750 zł.